

AMERIKANSKE SOLDATER I KRIG

TEKST 34

Brev fra Vietnam:
Daniel Bailey, 1966

Daniel Bailey aftjente sin værnepligt i Vietnam fra maj 1966 til juni 1967. Det følgende brev skrev han til sin mor den 6. september 1966.

Tirsdag, d. 6. september 1966

Kære mor

(...) Du vil sikkert komme til at høre om os igen. I går havde min deling seks sårede og en dræbt. Vi var ude i en ildkamp, som varede i ni timer. Vi dræbte en masse VC'er på den operation vi er på nu, men vi har også haft en masse dræbte.

Jeg skrev til Sue og bad hende om at give min ring tilbage til dig. Det er stadig en god ring, selvom den ikke virker alt for godt. Jeg kan altid give den til et andet kvaj, jeg mener pige.

Nå, men mor, jeg har ikke så meget tid, og jeg ville bare have, at du skulle vide, at jeg har det godt.

Når du går i kirke, vil jeg gerne have dig til at give alle folk denne adresse, og bede dem om at sende alt, hvad de kan, såsom gammelt tøj og den slags.

Jeg gik ned til et børnehjem forleden dag, og de små børn dér er ynkværdige. De sover på det bare gulv, og får næsten ingenting at spise.

Grunden til at jeg vil have dig til at bede alle om at hjælpe dem, er at jeg føler at jeg måske har dræbt nogen af deres forældre, og det får mig til at føle mig elendigt tilpas at de skal leve videre uden at have noget. Adresse: Mang-Lang børnehjem, Le-Loi Street, Tuy Hoa, Vietnam.

Kærlig hilsen, din søn
Dan

TEKST 35

Brev fra Vietnam:
Robert C. Wilson, 1967

Robert C. Wilson meldte sig til Marinekorpset og ankom til Vietnam i maj 1967, og skrev det følgende brev hjem til sin far to måneder efter sin ankomst. Den 8. januar 1968 blev Robert C. Wilson dræbt – 21 år gammel.

d. 6. juli, 1967

Kære far

Jeg har en barsk historie at fortælle dig denne gang. I går tog min deling plus en maskingeværsskytte, en raketskytte og en mand fra flådekorpset (samaritter) på patrulje i et virkelig slemt område. Vi manglede mandskab, så vi var kun 10. Jeg har ikke båret radioen de sidste to uger, men i går gjorde jeg, fordi ham der plejer at gøre det (han kom hertil for bare to uger siden) skulle på mineskole i Danang. Det, at jeg havde den tingest på ryggen, var med til at redde mit skind.

VC udløste 10 miner, som var spredt ud over stien under os. Da de alle gik af på een gang, blev hver eneste i patruljen ramt. Et stort stykke metal ramte mig i maven, men det gav mig bare en pænt stor bule, og et par skrammer og blå mærker. Mit bælte blev revet i stykker, men jeg var OK. Jeg gik ind på forbindepladsen for at tale med en læge, som sagde, at alt var i orden. Jeg får et "Purple Heart" for det. Jeg har det godt nu og er tilbage i felten.

Korpsmanden, som var bagved mig, blev dræbt på stedet. Patruljeføreren, lige foran mig, mister begge sine ben fra knæene og ned. En mistede et øje og får et par virkeligt grimme ar i ansigtet, plus en smadret hånd. Manden bagved ham brækkede benet tre steder og blev ramt af granatsplinter et par andre steder. Min kam-

merat Mike brækkede sit venstre ben, og fik sin røv og ryggen temmelig grundigt ødelagt. De andre fire gutter og jeg selv måtte tage os af de sårede, mens vi samtidig kæmpede mod de gule sataner; de kastede granater efter os samtidig med, at de skød med automatiske rifler. Det var et helvede, far!! Jeg har aldrig været så helvedes bange i mit liv. Jeg måtte tilkalde hjælp og en sygetransporthelikopter, mens jeg prøvede at ordne min riffel, som gik i baglås for mig efter, at jeg kun havde affyret 60 skud. Hjælpen nåede frem til os i løbet af en halv time, men det føltes som timer.

Min kammerat Harry tog af sted med sin deling i en fart, og udslekkede hele den forbandede landsby. De skævejede VC røvhuller kunne deres kram. Det var lige før, de fik ram på os alle sammen. De vil indstille os til medaljer. Det bliver anden gang for mig. Jeg er ligeglad. Jeg er bare glad for, at jeg kom ud af det helskindet. Jeg håber ikke, at dette brev ryster dig alt for meget, men jeg sagde jo til dig, at jeg ville fortælle dig alt, hvad der sker herovre.

Jeg er sund og rask, og jeg ville gerne have, at du kendte hele historien, hvis du skulle få et telegram om mit "Purple Heart". De sender normalt ikke et telegram uden at såret har trukket blod. Det gjorde mit ikke. Fortæl kun mor, hvad du synes, hun bør vide.

Farvel for denne gang. Kærlig hilsen Bob

P.S. (De små skiderikker kan ikke få ram på mig)

Joseph E. Sintoni
* 1945
† 1968

TEKST 36

Efterladt brev fra Joseph E. Sintoni, 1968

Joseph E. Sintoni var 22 år da han den 1. januar 1968 begyndte ét års værnepligt i Vietnam. Beretningen som her følger er et afskedsbrev til hans kæreste, der skulle åbnes i tilfælde af, at han omkom i Vietnam. Joseph E. Sintoni blev dræbt den 27. marts 1968.

Kære Angela

Dette er langt det sværeste brev, jeg nogensinde kommer til at skrive. Det, der gør det så svært, er, at du vil komme til at læse det i den ulykkelige anledning af min død. Du har allerede hørt om min død; jeg håber, du fik nyheden på en nænsom måde. Herregud, Angie, jeg havde ikke lyst til at dø. Jeg havde så meget at leve for. Du var min vigtigste grund til at leve. Du er en juvel, en skat, en kvinde hvis attributter attrås af enhver mand.

Du skulle være min hustru. Jeg takker Gud for, at han gav mig de få lykkelige år sammen med dig. Vor fremtid var usikker, men jeg var fuld af fortrosthing. Nej, jeg ønskede ikke at dø, men døden var en del af mit arbejde.

Jeg beder dig om ikke at hade krigen, fordi den har taget mig. Jeg er glad for og stolt over, at jeg er blevet fundet værdig til den opgave at forsvare Amerika.

Vietnam er ikke en fjern afkrog af verden. Det er ligesom Sagamore, Brooklyn, Honolulu eller et hvert andet sted i verden, hvor der er amerikanere.

Vietnam er en styrkeprøve for den amerikanske ånd. Jeg håber, at jeg i det små har bidraget til at klare den styrkeprøve.

Pressen, fjernsynsskærmen, ugebladene er fyldt med billeder af unge mænd, der brænder deres indkaldelsespapirer for at demonstrere deres mod. Det, de afviser, er den ældgamle lov, som siger, at en mand må kæmpe for at beskytte sit eget folk og sit eget land.

Kræver det mod at udfordre myndighederne

Tjenestetiden i Vietnam var ét år. Den største del af tiden tilbragte soldaterne på baserne, og de færreste af de amerikanske soldater, der mistede livet i Vietnam, døde i egentlig kamp. Langt størstedelen blev dræbt af snigskytter og miner; hvor fjenden ikke kunne identificeres og drabet

ikke gengældtes. Dette fik stor betydning for moralen blandt de amerikanske soldater, der blev frustrerede og mistroiske overfor vietnameserne.

I alt blev ca. 58.000 amerikanske soldater dræbt i Vietnam → og mere end tre gange så mange blev såret.

Hvor gamle var de amerikanske soldater, da de døde? (menige)

Alder ved død	Hæren	Marinekorpsset	Flåden	Luftvåbenet
17-19	5.560 (16,6)	5.521 (39,7)	219 (11,4)	34 (3,8)
20-21	16.163 (48,2)	5.988 (43,1)	762 (39,5)	177 (19,5)
22-24	6.517 (19,4)	1.519 (10,1)	496 (25,7)	164 (18,1)
25-29	2.745 (8,1)	494 (3,6)	199 (10,3)	123 (13,6)
30+	2.559 (7,6)	376 (2,7)	253 (13,1)	408 (45,0)
Total	33.544 (99,9)	13.898 (100,0)	1.929 (100,0)	906 (100,0)

Hvor gamle var de amerikanske soldater, da de døde? (underofficerer og officerer)

Alder ved død	Hæren	Marinekorpsset	Flåden	Luftvåbenet
17-21	764 (9,8)	15 (1,1)	—	1 (0,1)
22-24	2.415 (30,9)	426 (30,7)	74 (10,6)	114 (6,4)
25-29	3.739 (47,9)	708 (51,0)	279 (40,1)	559 (31,3)
30+	896 (11,5)	238 (17,2)	343 (49,3)	1.114 (62,3)
Total	7.814 (100,1)	1.387 (100,0)	696 (100,0)	1.788 (100,1)

Note: I ingen anden amerikansk krig har de helt unge udgjort så stor en andel af de døde. Disse unge gennemgik hurtigt deres rekrut-tid og blev omgående sendt til Vietnam. Her døde de inden for få uger eller måneder efter ankomsten.

Kilde: The American War library, Washington.

Hvor frivilligt gik de i døden?

Alder ved død	Hæren	Marinekorpsset	Flåden	Luftvåbenet
Frivillig	16.374 (48,8)	12.787 (91,9)	1.764 (91,6)	808 (89,1)
Indkaldt	16.964 (50,5)	683 (4,9)	—	—
Reserven	69 (0,2)	406 (209)	148 (7,6)	1 (0,1)
Nationalgarden	68 (0,2)	—	—	1 (0,1)
Ukendt	69 (0,2)	25 (0,1)	13 (0,6)	96 (-0,5)

Note: Ifølge sessionsloven (Universal Military Training & Service Act) var alle 18-26 årige i lægsskrollen med indkaldelse tidligst fra 18 år og seks måneder. Der var to års værnepligt og herefter fire år i reserven. Frivillige kunne melde sig fra 17 år (med forældrenes tilladelse) og straks optages. Tjenestetiden var tre år og herefter tre år i reserven. Meldte man sig frivilligt, kunne man selv bestemme, hvornår værnepligten skulle afjenes. Ydermere kunne man (hvis det var muligt) selv vælge værn og deltage i specielle kurser. Dem, som blev indkaldt, havde ikke disse rettigheder. En del meldte sig frivilligt p.g.a. familietraditioner, hvor f.eks. en ældre bror havde tjent i Koreakrigen, faderen i 2. verdenskrig og bedstefaderen i 1. verdenskrig. Disse frivillige har afgjort meldt sig af patriotiske grunde.

Kilde: The American War library, Washington.